

LAKU NOĆ

Izranjam kao biljka iz asfalta, stremeći u nebo. Podižu me neke snažne dlakave ruke. Pomislim – Bog. Ne smem da podignem glavu i vidim mu lice. Uznosim se, sve više i više. Ali se ne snalazim. Ne znam kako da prošvercujem tremu, prikrijem glad. Nisam zaslužila da budem spasena. A ovo, izgleda, nije bio Bog.

Tamo dole, neka žena sa hladnom trajnom i fenirunzima, uz treskanje glave na levo, stalno menja naočare. Čekam da se konačno pretvori u aždaju i proguta sve nas, sirote male hrčke, ali me čekanje već isuviše zamara. I ovako je jeziva i stvarna. Pored nje su i njena leva i desna ruka – plavuša i crnka.

Znam da ništa od ovoga, u stvari, ne smem reći. Ne znam zašto to onda pričam. Sve može biti krajnje jednostavno – uz nešto laganja i prenemaganja, veselih boja, svežih frizura, bar dva puta nedeljno. Ili – lisičijih noktiju, krila slepog miša, viklera na kuvanje, dobro plaćenih seminara prizivanja duhova... Uostalom, mnogo toga može poslužiti kao opravdanje za vražije poslove.

Nekako nestalo boja za premazivanje. Ubrzani kurs licemerja radi u tri smene i priprema instant ljude. Uopšte ne izgledaju loše. Iz mašine izlaze sa šarmantnim osmehom na usnama, tako su gipki i savitljivi. Potpuno nekonfliktni. Izražavaju se politički korektno i koga briga da li su korektni stvarno. I šta je to uopšte stvarnost?! Na vratima učiteljice već pomenutog (ubranog) piše – školski psiholog. To valjda radi za javnost.

Propadam. Zemlja me pokriva. Neko podiže deo humusa punog uhranjenih šljaštećih glista – vidim svetlost, lice kralja koji se pretvara u neko bronzano božanstvo s licem mačke. Pomiluje me po kosi i kaže: „Nisam dobro ovih dana, težak period. Zato ne želim ni sa kim da pričam. Hvala na pitanju“.

Zašto me je uopšte izvukao na svetlost dana? Dobro, priča je bila dostojna ozbiljnijeg zanošenja, a u lakom, toplom, suvom vazduhu, lebdelo je – ti si drugačija i posebna. Kako sad da kažem da nisam dobro ni ja? Nikako, ćutim. Tužnim očima nahranjenog psa lutalice razvlačim usne u osmeh. Tako ubedljivo lažem da sam dobro.

* * *

U vodoravnom položaju lebdim napred. Pokrivena lanenom pokrivkom, bosih nogu. Leteći živi mrtvac. Nešto kao cirkular odseca mi deo glave. Onda mi pred očima iskrsava glava strašnog lava. Ide ka meni. Približavamo se jedno drugom, pa zaustavljamo na ključnoj udaljenosti. Lav lagano otvara svoju čeljust. Tako je zastrašujuće raširio vilice. Kao da hoće da me proguta. Ali mi samo odgrize nos. Odlučujem se za buđenje.

Međutim, kroz neki planinski usek prolazi grupa ratnika. Deluju kao da su iz nekog filma, na primer, sa Omarom Šarifom. Sve se pretvara u korale, a vojnike ne vidim jasno od vode, savršeno plave kao na Rajskom ostrvu.

Automobili prelaze most. Fluorescentna gumirana oplata štiti ih od zračenja. Kao pokretno atomsko sklonište. Možda su to taksisti. Ne znam otkuda izlaze, ali idu u suprotnom smeru od tačke koja pulsira neonskom svetlošću. Oni sami, pogasili su sva svetla.

Postaje skućeno. Odjednom sam usred scene u kojoj nijedan detalj nije slučajan. U zanosu gledam svoju aristokratsku belinu. Nema ni pega ni fleka. Odsustvo ožiljaka od sunca me dvoumi – da li sam na zemlji ili nebu. Kosa mi je duplo duža i bujnija. Haljina je raskošna, bar deset metara materijala.

Slika je lepa – čitam knjigu ili je samo prelistavam. Oaza zelenila podšišana je kao u Engleskoj. Kanarinci su u ogromnom kavezu, da me bude nežno. Ujutru slušam pozdrav suncu. Sadrži u sebi detinju fascinaciju nepoznatim, ali i staračku žeđ za novim iskustvima koje je teško pronaći. I Bog mi nije uzalud dao duge prste – vrlo znalčki prebiram po dirkama klavira.

Ne mogu da budem budna, iako to, realno, jesam. Pred očima mi je hobotnica koja želi da zaposedne moju utrobu kroz usnu duplju. I znam da može, iako deluje nesrazmerno. Ako u tom uspe, pokidaće mi telo u hiljadu delova.

Pojavljuje se on, i dalje nije dobro. Brzo, kao ptica koja skuplja crve, guta ubicu. Nailazi druga, još veća. Guta i nju. Onda se naduje, kao da će pući od toliko zaustavljene opasnosti, ali ostaje živ. Dobija svoje lepe konture kraljevskog držanja. Čujem ga kako kaže: „Voleo bih da imam drugu boju kože“. Kažem da to nije bitno. Ne veruje mi, dok zajedno stojimo ispred oslikane reklame primorskog restorana: grupa tamnopusih muzičara sa fesom na glavi, uz perverzni osmeh, svira i poziva na nezaboravno druženje. Zanosna plesačica ženstvenih oblina je bele puti. A reklamama se mora verovati.

Ispred je zid pokriven ćeramidom, koja podseća na krljušt ribe ili torzo aždaje. Nailazi reka ljudi sa crnim kišobranima čije ivice svetlucaju. Nepregledan broj vetrenjača u pustinji, kao da smo u u Južnoj Americi. A nismo. Par mačo moćnika drži grad. U stvari, ne znam da li su mačo, ali tako se kaže. Vidim nekoliko dobro poznatih sudija i malog debeljka, advokata koji poskakuje kao loptica. Zajedno pale knjige čvrstih korica i brojnih paragrafa, jer kome to još treba. Onda nešto zapišti i bum, atomska bomba. Još se puši.

A meni nekako lakše. Sve je, na sreću, sprženo, pretvoreno u pepeo i prah. Mogu na miru da spavam. Možda i nešto lepo sanjam.

Mmmmmmmmm. Laku noć. Opet.

KRUG

Zakivam fine čamove daske. Jednu uz drugu. Držao sam ih na kiši i suncu čitavu godinu. Dobile su neku finu patinu, kao da su starije od mene. Preskačem preko potoka koji ponekad toliko nabuja da slobodno mogu reći – ispod kuće u kojoj sada živim protiče reka. Gradim. Opet gradim, i to mi prija.

Pojavio se u meni neki nespokoj svojstven nesrećnicima i grešnicima. I sve sam to skupa i nisam ništa od toga. Dok slušam ravnomerne udarce čekića posmatram u daljini veliku kuću kojoj sam uludo darivao svoje najbolje muške godine. Napravio sam još jednu građevinu na tuđem i naučio da deljem drvo. I da lažem kako su to original stari komadi nameštaja.

Aktivirao sam se raznoliko politički, ali turista nema pa nema. Opet sam ispaio glup. Ova moja Morina me uvek zadrži kraj sebe hvaljenjem da sam talentovan za nešto u čemu ne mogu uspeti. Tako ja tonem, ali se kobeljam i kobeljam i potrošim svu snagu. A tek njene velikodušne priče razumevanja. Šta sve čovek mora da istrpi u životu.

Naseo sam na priču o seoskom turizmu. Dok ona uživa, ja se bavim raznim poljoprivrednim poslovima. Deljem tako, pa fotografšem, pa pokazujem kolegama, a oni se kao oduševljavaju. Znam da je kao, ali to mi je potrebno. Potrebno više od svega. Za to živim, da ubedim njih da mi cvetaju perunike. U dvorištu ispred kuće. I ja celi dan sedim, mirišem pokošenu travu, žuljam pozadinu o mrežaste metalne stolice, uživam. U daljini se čuje žubor potoka koji ograničava seosko imanje. Toliko se raspičam da i sam počnem da verujem u svoju laž.

Često se povređujem. Postao sam nespretna. Jedva čekam da sagradim svoju vodenicu, na svom potoku. Nabavio sam i vodenički točak. Smiruje me njegovo jednolično mehaničko kretanje. Nisam baš sam u ovom poslu. Tu je moj Džeki. Svuda ide sa mnom. Razume me bolje nego bilo ko. Kako me gleda, kao neko dete. Ne znam otkud mi ova rečenica. Deca nikada nisu bila moja slabost. Na početku sam ga na silu prihvatilo, ova moja prakljača mi ga je poklonila za neki rođendan. Vremenom me je ubedila da ne mogu bez njega. Sad i ja tako mislim, dobro je društvo.

Treba da mi Sava dotera stari biber crep sa njegove šupe, pa da sve bude kao na fotografiji. Sava uvek kasni, ali ipak dođe. Više mi nije teško da čekam kao kad sam bio mlad. To je vreme kad se bez ikakvog bremena sadašnjosti vraćam u prošlost.

Ovako visok i snažan ostavljao sam moćan utisak na žene. A možda je to bilo i zbog mog bogatstva. Ko bi sad to znao. Nije da dalje od utisaka nisam odlazio. Bio sam kao bog Perun, gromovnik među najpotentnijim muškarcima iz generacije. Sad sam više kao obredni bik ili Morinin najnoviji volina, kako o meni govore iza leđa. Smeju mi se i u brk i u bradu dok se blatnjavim kolima parkiram ispred škole. Kažu da sam takvu zlu sudbinu i zaslužio. Nikada im neću priznati da su u pravu. Sjajan sam glumac, još iz svog doušničkog perioda. Mislim da mi ne ide loše. Imaju hiljadu dokaza da im ne govorim istinu, ali uspem da uzdrmam to njihovo ubeđenje.

Moj deda je imao vodenicu. Kao da se sve vrti u krug, kao da sve dolazi na svoje. Imaću i ja svoju vodenicu, kao onu u Venčacu. Ne znam da li ću moći da meljem žito, ali to i nije moj cilj.

Krenuo sam iz sela, vraćam se u selo. Doduše, ne svoje, ali to nije suština. Esencija je u tom krugu, u tom zatvorenom ciklusu koji se stalno ponavlja. Kao da ne vidim glave oko sebe, nego krugove koji teže ispravljanju, ali nikuda ne stignu.

Taj moj deda mi je dao jedan čudan savet – da se pazim žena koje imaju beleg na levoj sisi. Mnogo sam vremena provodio s njim. U vodenici sam bio daleko od braće i sestara, roditelja koji su me terali da radim. To je bio moj raj.

U vreme žetve, posle kupanja, oblikovanja kose makazama za šišanje ovaca i podrezivanja noktiju, deda bi birao mene za pomoćnika. Jedino je meni verovao. Tada je bilo velikih redova. Dešavalo se da pomeljarke ostanu noću, ne bi li preko reda samlele svoj rod. Ipak, tajnu tog belega nisam saznao.

Završavam sa konstrukcijom, samo još Sava, a to sam već rekao. Počeo sam da se ponavljam.

Dotakla je i mene jednom ljubav. Ali bila je tako mlada. Toliko mlađa od mene. Lepa, kao da nije sa ovog sveta. Toliko me je volela, moram opet da dodam, kao da nije sa ovoga sveta. Ne znam koji ju je vihor doneo u moju blizinu. Dugo sam se trudio oko nje – da gde god da krene, naleti na mene. Stvarno nisam hteo da se rimuje, ali tako me krenulo uz vodenicu potočaru. Više od godinu dana sam režirao te filmske susrete.

Iako je delovala kao santa leda, vatrenije žene nije bilo. Nikada se nismo svađali, nikada mi nije s njom bilo dosadno, ali morala je da ode. Hteo sam da joj skinem krila i pretvorim je u običnu ženu. Nije se bunila. Ali strah je bio jači – bojao sam se komentara – lepa vam je ćerka, ne liči na vas.

Umrla je u jednom snu dok je komšija Mile kroz grkljan probada debelom i velikom iglom. Kao pletaćom, ali boje i čvrstine kao one male za krpjenje čarapa. Više je ne vidim po danu. Mogu da prođem kraj nje kao kraj turskog groblja. Ali je vidim u onom omamljujućem stanju između sna i jave.

Udri Vladimire, udri, kažem sam sebi, završavam posao. Ionako su većinu stvari uradili roditelji mojih đaka. Daću im po jednu dvojku. Mrzi me da držim popravni, a ništa im neće faliti u životu ukoliko ne znaju moj predmet. Bože, kako će biti lepa ova moja vodenica. Kao da sam je pravio za svoju mazu.

Već je vidim u bujnom zelenilu. Po ćeramidi se hvata mahovina. Čeketalo smiruje svojim jednoličnim ritmom. Dobar rod se pretvara u najfiniji prah. Moj pas je miran. Drema u hladovini. Prosto se bojim da ne počne da prede od zadovoljstva. Opuštam mišiće na ogromnom dušeku, koji je dotad stajao neprimetan pored zida. Dolazi moja maza. Dok se rastačem od zadovoljstva koje mi vida sve rane, prisećam se njenog božanstvenog glasa.

A bili smo tako taman jedno drugom. Bili smo tako kompatibilni kao... ali dosta više o brojevima.

Noć se bliži, treba da krenem nazad. Najradije bih što pre na spavanje. Ali ako ova moja hoće svoje, šta ću onda, ne umem da joj se oduprem? A toliko mi teško pada, toliko se gnušam svega, da se sveže okupan posle tog kuluka budim potpuno masne kose. Već se sad znojim od panike. Sreća, felacio joj nije loš. Pogotovu otkako je stavila proteze. Teram je da ih skine, prijatnije je. Posle mogu kratko. Hvala bogu što voli kratko.

A moja umrla draga bila je boginja ljubavi. Nismo prestajali satima. Počeo sam da verujem u one istočnjačke erotske mudrosti. Samo što mi nismo išli na te meditacije ili kako se to već zove.

Ova vodenica će biti naša kućica. Siguran sam da će doći. Čak ću i da pevam ako treba. Uvek me je terala da pevamo zajedno, ali mene je bilo sramota. Čekaću je svake noći. Spavaću u vodenici. Možda se pojavi kao rusalka. Ili kao Lada, s prolećem.

Ali rusalke šetaju poljima, ne zalaze u vodenice, a proleće je daleko, tek je jesen. Važnije je pitanje kako teritoriju da odbranim od kućne veštice. Ne bih voleo da bude tu kad se pojavi ona. A ona neka bude moja leptirica, neka mi popije svu krv, ovu moju zlu i prljavu. Neka me pretvori u svog večnog ljubavnika, mislim, koji će je večno čekati. Gde ja odoh, ovo nije film, niti je ona krvopija. Ona je vila. Da, ona je vila. A, to sam već rekao. Ne, rekao sam da je maza. Moja maza.

Baš sam se uzbudio.

Moram kući. Ispržiću koje jaje na terasi pošto sam gladan. Odgledao sam dnevnik, već počinjem da dremam. Možda se izvučem i večeras. Polazi mi za rukom već mesecima.

Večeras je Morina prebacila levu sisu preko desnog ramena. Dok gledam u njen razvučeni beleg, znam šta me čeka. Počinjem da se znojim. Moram sutra kako znam i umem da napravim ustavu. Moram vodi da promenim tok. Uh, postao sam metaforičan. Ne mogu više ovako.

Kosa mi je opet masna. Kako ću ovakav na posao. Ipak sam ja profesor matematike. Hm, da stavim malo crnog ehotona. Svi mi se smeju i zbog toga, ali prakljača kaže da se od te crne vodice manje masti kosa.

Da l' me opet slagala?